

Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVII nr. 38 (1082) * miercuri 21 septembrie 1966 * 8 pag. 30 bani

BLOC-NOTES

CINSTEA DE A FI PIONIER

Ovidiu ZOTTA

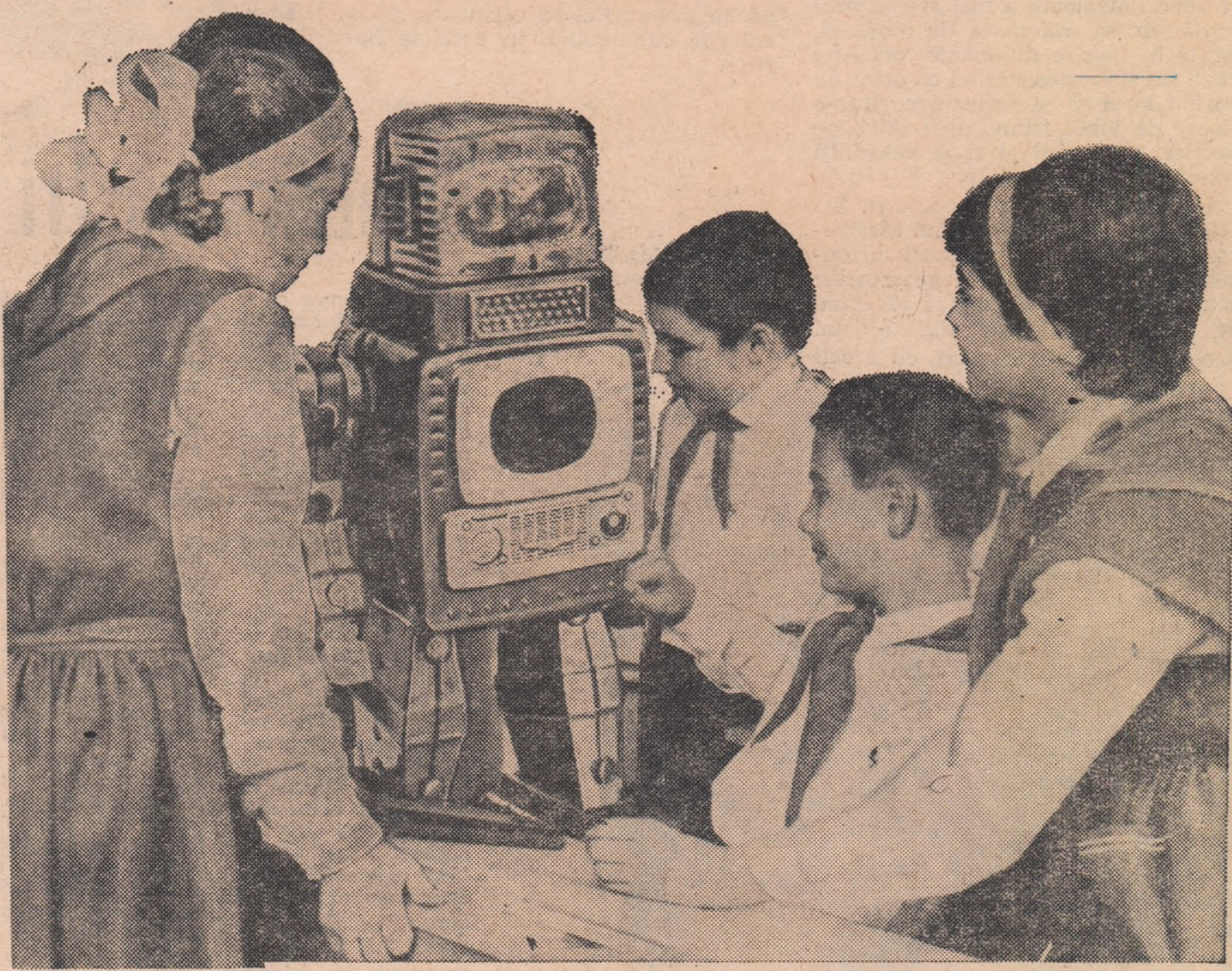
A începe — iată un verb conjugat foarte des în scris și în vorbire. Florile și drumurile au un început, prietenia are un început, apelor istoriei li se cunoaște și lor izvorul. Aureola perfecțiunii poate fi întrevăzută în micul nucleu de lumină al începutului. „Ziua bună se cunoaște de dimineață" a descoperit de multă vreme înțelepciunea poporului.

Și omul are un început ! În această ipostază fermecătoare se găsesc chiar stimații noștri cititori : la începutul vieții, la debutul carierei de oameni ! Cum va fi ziua voastră, dragii mei ? În mod sigur, strălucită, deoarece dimineața e plină de soare. Nici un nor nu întinează cerul ei senin. E o dimineață splendidă, cu școli și locuințe spațioase, cu stadioane și tabere de vacanță, cu multe — multe cărți și cu un popor întreg care pentru voi se străduiește.

Dar, filozof încercat, înțeleptul pe care l-am citat mai sus privește viața din diferite puncte de vedere ; de aceea, el a mai exclamat ceva despre toamnă și despre boboci.. De ce oare ? Pentru că în cazul nostru mai există cineva de care depinde reușita ; acel cineva ești chiar tu, băiatul sau fetița care se bucură de această dimineață surîzătoare. Cravata roșie de la pieptul tău e semn că ai destulă putere, destulă voință, destulă minte pentru a ajuta și tu ca propriul tău început de om să fie urmat de o realizare deplină.

Un adevărat pionier nu străbate palatul copilăriei ca un turist, așteptînd să fie servit, alegînd ce-i place și lăsînd treburile gospodărești exclusiv în seama gazdelor. Dimpotrivă, el este unul de-ai casei, interesat să sporească această avuție prin propriile sale eforturi, adică învățînd cu nesaț, cultivînd cel mai uman orgoliu — acela de a fi întotdeauna cuviincios și cea mai omenească ambiție — aceea de a nu-l lăsa pe colegul de alături să se poticnească. Iată pentru ce se spune că a fi pionier nu e numai o cinste, ci și o răspundere.

A începe — iată un verb conjugat foarte des în scris și în vorbire. Voi trebuie să-l asociați întotdeauna cu un altul : a desăvîrși.

BINE AȚI VENIT !

de Costache ANTON

Caleașca de aur a toamnei

Se apropia prima zi de școală, dar Sin era tot mai greu de găsit. Pleca de dimineață și nu se mai întorcea decît la prînz ori seara tîrziu. Își făcuse printre copii mulți prieteni. Împreună cu ei se cocoța pe garduri sau pe terasele blocurilor și de acolo, de sus, privea cum se pregătesc de plecare rîndunelele. Alteori, își puneau cu toții rotile și alergau după funigei.

Asta-i plăcea lui Sin cel mai mult. Să alerge după funigei pe rotile. Seara, deși se întorcea frînt de oboseală, anunța victorios.

— Astăzi am prins zece funigei.

În jurul firelor albe și subțiri ca borangicul (numite funigei) copiii plăsmuiseră o poveste pe care Sin o credea adevărată.

(Continuare în pag. a 3-a)

REVEDERE

Dimineață de septembrie. De cum am ieșit în stradă am avut impresia unei zile de sărbătoare. Elevi și eleve gătiți sărbătorește, cu buchete mari de flori, se îndreptau voioși ca și mine spre școală. Se strigau unii pe alții, se îmbrățișau, salutau bucuroși de revedere tovarășii profesori, se apropiau cu grijă de noii elevi.

Bucuriei revederii îi urmează primele zile de școală și hotărîrea de a învăța bine chiar de la început.

IOANOVICI ADRIANA
cl. a VII-a B
Liceul nr. 1, comuna Pecica, raionul Arad

Încă o stea pe bolta patriei

Mi-am imaginat întotdeauna școlile ca niște stele pe bolta patriei. Și aceasta pentru că răspîndesc lumină. În comuna noastră s-a mai construit o școală nouă, a mai apărut deci o stea. Am pășit emoționați pe coridoarele largi și impunătoare, am intrat în vîrful picioarelor în sălile de clasă mari și luminoase, ne-am așezat cu emoție în băncile noi și strălucitoare.

Am început un nou an școlar, început plin de bucurie.

NEDELCU IOANA
cl. a VIII-a
Școala generală, comuna Carpen, raionul Vînju-Mare

MULȚUMIM

Ce bucurie nemărginită ne inundă sufletele ! Ne este greu ca în cuvinte obișnuite să putem exprima intensitatea sentimentelor.

Ne-au fost înmînate manualele pe care partidul ni le oferă nouă, școlarilor în mod gratuit. Toți colegii de clasă și școală vom căuta să arătăm prinosul dragostei și recunoștinței noastre față de partid, învățînd cu mai mult elan, cu mai multă perseverență.

DRĂGAN CRISTINA ȘI CASAPU MARIAN
cl. a VIII-a.
Școala generală nr. 1, Alexandria

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

MUȘCATA DIN FEREASTRĂ

Mărioara abia intrase în vacanța mare, dar tot se gîndea la școală. La școala nouă, care în zilele acelea începuse să se construiască. În dimineața aceea pregătise pentru ea o viitoare floare. După cîteva zile însă, cu o sapă în mînă, se duse chiar pe șantier. Acolo, în preajma zidurilor roșii de cărămidă, pe care constructorii le înălțau de zor, se întîlni cu mai toți colegii ei. Veseli, bucuroși că pot da și ei o mînă de ajutor, s-au apucat de treabă cu sirg. Băieții au demolat zidul vechi de lîngă trotuar, au ales cărămizile bune, iar molozul l-au încărcat în camioane, iar fetele au dat o mulțime de cărămizi din mînă-n mînă, de la camioane pînă pe banda rulantă care le urca sus, la constructori. În altă zi iar s-au întîlnit, mai bine de 50 de pionieri și elevi și-au curățat molozul și resturile de materiale dimprejurul școlii. Altă dată au nivelat viitorul trotuar... Mărioara a fost mereu prezentă. Acasă, rămurica de mușcată, udată în fiecare dimineață, prinsese rădăcini și creștea văzînd cu ochii. În curînd avea să se transforme într-o floare de toată frumusețea. Aici, pe șantier, sub ochii ei și ai celorlalți colegi, creșteau zidurile.

Nu demult, mușcata a-nflorit. Într-una din zilele acelea cînd Mărioara și alți elevi erau ocupați cu curățatul parchetului și-al geamurilor școlii. Pentru că, trebuie să vă spun, pe șantier „înflorise" și... școala. Școală nou-nouță, cu etaj, cu 8 săli de clasă, cu laborator de fizică și chimie... Cînd totul a fost curat, la unul din geamurile mari a apărut o mușcată înflorită, într-un frumos ghiveci. O floare de-o vîrstă cu școala.

Dacă stai acum de vorbă fie cu Heroiu Maria, fie cu Drăghici Margareta sau Alexandru Dorel, fie cu Marina Alexandru ori Nedelcu Rădița, într-un cuvînt cu oricare dintre harnicii pionieri și școlari din comuna Scrioaștea (de lîngă Roșiorii de Vede), îți vor vorbi, desigur, despre activitatea patriotică desfășurată de ei pe șantierul noii școli. Dar, mai ales, au să-ți vorbească despre planurile lor: că au strîns sămînță pentru rondurile din fața școlii și pentru gardul viu, că în curînd terenurile de sport vor fi gata... Iar Mărioara... Ea, care iubește așa de mult florile, are de gînd, împreună cu alte colege, ca-n noua lor școală să se aprindă fără să se mai stingă, în geamuri și pe coridoare, toate culorile curcubeului în petalele florilor.

Constantin DIACONU

Școala noastră — ca o floare.

Pionieri îngrijind un monument.

Foto: Gr. PREPELIȚA

Prietenii noștri de pe schele

Credeți cumva că e vreun copil care să aibă vreun prieten bun, mai mare decît el, cu care să nu se mîndrească față de ceilalți? Noi zicem că nu. Pentru că-i mare lucru să găsești și să păstrezi un asemenea prieten. Așa că de ce nu ne-am lăuda și noi, măcar un pic?

Noi sîntem șase băieți din Caracal — cinci pionieri și un... școlar. Locuim în blocurile noi de lîngă gară. De multe ori ne petrecem împreună timpul liber pe șantierul blocurilor care se construiec în apropiere de-ale noastre. Aici ne-am făcut prietenii despre care vrem să vă vorbim.

Mai întîi am să vă povestesc eu, Adrian. Într-o zi mă întorceam de la ștrand. Între blocuri am văzut doi constructori care sudau niște țevi. Flacăra albăstruie strălucea de-mi lua ochii și împrejur săreau roiuri de scîntei. M-am apropiat, că-mi plăcea să-i văd cum lucrează. Deodată, unul dintre ei a închis aparatul, și a ridicat apărătoarea de pe față și s-a uitat la mine. Am rămas uimit. Mă așteptam să fie un om în vîrstă, cînd colo dacă avea 24 de ani. Mi-a zîmbit, s-a scotocit într-un buzunar de unde a scos niște ochelari cam neobișnuiți pe care mi i-a dat: „Dacă vrei să te uiți, pune-ți-i la ochi. Altfel poți rămîne fără vedere". Așa l-am cunoscut pe nenea Ștefan. Albu Ștefan îi zice. El mi-a făcut cunoștință și cu tovarășul lui, Dinu Paia.

Eu sînt Andrei și l-am cunoscut altfel pe macaragiul Ion Costache. Mă uitam la macaralele care urcau cărămizi, nisip, ciment. Pe cupa uneia dintre ele am văzut scris mare, cu cretă, NELU. Macaraua aceea urca și cobora parcă mai repede decît toate, în dreptul ei zidul creștea parcă mai repede decît în alte părți. Mi-am luat inima-n dinți și am strigat tare: „Nene Nelu!" Cel din cabină a scos capul pe geam și mi-a făcut cu mîna. Pe urmă, în pauză a coborît și m-a luat cu el, sus.

Noi, adică eu, Costel și colegul meu Stelică, ne-am împrietenit cu lăcătușii Fănel Albu și Tănase Constantin...

Uitați, cam așa, fiecare dintre noi a cunoscut cîte 2—3 constructori dintre cei tineri. Apoi, se-nțelege, ni i-am prezentat unii altora. Așa am ajuns să ne împrietenim cu mai toți băieții de pe șantier. Și toți 6 avem de învățat de la ei o mulțime de lucruri interesante și frumoase: ne arată cîte ceva din tainele meseriei lor, ne povestesc despre șantierele pe unde au mai lucrat. Sînt băieți tare harnici, meseriași pricepuți de sub miinile cărora noile blocuri cresc văzînd cu ochii. Noi îi respectăm, ne bucurăm din inimă că sîntem prieteni cu acești utecișți. Și avem de gînd să păstrăm prietenia aceasta, să învățăm de la ei tot ce e bun, tot ceea ce ne va putea fi de folos mai tîrziu, în viață.

Pionierii:
Mitroi Dorin, Nidin Adrian Dumitrescu Viorel, Cernea Constantin, Marin Stelian și...
școlarul S. Andrei.
Pt. conf.
C. PALTINEANU

CUM NE COMPORTĂM

Sfinxul

De la început se impune o precizare: „Sfinxul" pe care încerc să vi-l prezint nu se află în Sahara, nu este cioplit în piatră, nu figurează în nici un atlas geografic. Totuși între el și vestitul monument egiptean există asemănări izbitoare. Iată cîteva din ele:

1. Sfinxul original e considerat un simbol al tăcerii.

„Sfinxul" bucureștean îl imită cu fidelitate. Cînd în catalog plouă cu note mici, fiindcă trebuie să vă spun că de doi ani este elev în clasa a VII-a, „Sfinxul" nu scoate o vorbă. Tace la chimie! Tace la fizică! Tace la algebră! Tace la franceză! Tace în bancă! Tace lîngă tablă! Nu, să nu credeți cumva că nu posedă darul vorbirii. În recreație se poate lua la întrecere cu cronicarii de fotbal. Îi țăcăne gura ca o mașină de scris. Țăcăne despre filme, despre centrii înaintași, despre ultimele mărci de automobile, despre toate, numai despre învățătură, nimic!

2. Pe Sfinxul egiptean nu l-a putut clinti din loc nici scurgerea timpului, nici năprasnicele furtuni de nisip, nici caniculele deșertului. Copia noastră, cu toate că nu este de granit, adeseori e „stană de piatră". Acasă, mama sa deretică, muncește. „Sfinxul" nu ridică un pai!

La școală colegii îl invită să-și pregătească lecțiile în colectiv. „Sfinxul" îi săgetează cu priviri reci, disprețuitoare!

Acasă, mama sa cu ochii înlăcrimați îi reproșează: „De ce lipsești de la școală? De ce nu înveți? De ce minți? De ce?..."

„Sfinxul" rămîne liniștit. Nici o umbră de regret pe fața lui. Nici o tresărire nu-i tulbură inima de piatră.

La școală este chemat în cancelarie. Profesorii cu tîmplele brumate de ani îi vorbesc părintește.

Sfinxul are același obraz de cremene. Nu-i roșește! Nu-i crapă de rușine.

3. Se spune că Sfinxului original, impunător, masiv, enigmatic, cercetătorii lui i-au adresat multe probleme greu de dezlegat.

„Sfinxulețului" de pe malurile Dîmboviței, „monument" lipsit de glorie, al nepăsării, al obrăzniciei, al trîndăviei, îi adresăm următoarea problemă de dezlegat: **ce ajunge în viață un om fără școală, certat cu munca, cu buna cuviință?**

Credem că ar fi vremea să te gîndești că dacă Sfinxul saharian, valoros monument istoric, are un viitor asigurat, viitorul tău rămîne... enigmatic.

Pavel DAN

P. S.: Asigurăm pe elevul Rădulescu Gabriel din clasa a VII-a C a Școlii generale nr. 3 din București, raionul 30 Decembrie, că asemănarea dintre faptele descrise **în foileton și comportarea sa în familie și în școală nu este întîmplătoare.**

Și îi recomandăm că acum, la început de an școlar, să mediteze mai serios la ele

PENIŢA NĂZDRĂVANĂ

Cei mai serioşi copii!

I-am recunoscut imediat. Nu după înălţime, nici pentru că ţineau strîns de mînă pe mămica lor, ci pur şi simplu pentru că erau cei mai serioşi, cei mai gravi dintre copii. Elevii clasei I-a! Cînd a fost vorba să se îndrepte către clasa lor, împreună cu tovarăşa învăţătoare, nici unul nu s-a uitat în urmă, la părinţi. Erau de acum şcolari! Ar fi fost ruşine să pară că le este teamă. Cu privirile au cuprins clasa, băncile îmbrăcate în alb, florile şi... cărţile. Cărţile lor. De îndată, Carmen a uitat de cele cinci păpuşi lăsate acasă, Liliana s-a gîndit că funda cea mare din păr nu mai este potrivită cu calitatea ei de elevă, iar Dănuţ fără să fie întrebat, i-a spus tovarăşei învăţătoare: „Eu ştiu ce-o să facem cu cărţile..."

Au dispărut Tuţu, Doiniţa, Costel şi mulţi alţii

Dispariţia s-a petrecut cu iuţeală. Cum s-au întîmplat lucrurile ştiu bine numai cei care se aflau în spatele uşii pe care scria „Clasa I-a". În orice caz, atunci cînd a anunţat clopoţelul prima recreaţie, în curte n-au apărut Tuţu, Doiniţa, Lenuş sau Gheorghiţă. La chemările celor mai mari, care îi cunoşteau şi voiau să se joace cu ei, a răspuns cu demnitate, deşi lipsa celor doi dinţi din faţă îl cam împiedica, un băieţel:

— Pe mine mă cheamă Ghinea Ion, nu Tuţu!

— Şi pe mine mă strigă la cata... catalog Rădulescu Constantin, nu Costel, interveni un băiat care se lăudase că ştie să numere pînă la zece.

Plini de importanţă, convinşi definitiv că sînt şcolari, la celelalte ore s-au purtat aşa cum le cerea noua lor calitate. Numai rareori se întîmpla să uite să se ridice în picioare cînd erau întrebaţi, să-şi scoată mîncarea în toiul lecţiei, sau pur şi simplu să se scoale, să plece afară, „la un prieten" din clasa a III-a.

Peniţa năzdrăvană

Dan a aşteptat o zi, două, trei. Apoi, s-a hotărît: va încerca singur. Ce poate fi aşa de greu? Mama i-a spus să aibă răbdare, că, desigur în curînd vor începe să înveţe să scrie. Dar el îşi pierduse speranţa. Hai, în prima zi, să zicem că n-au avut timp să treacă la lecţii. A trebuit să se cunoască, să viziteze şcoala, să se uite prin cărţile primite în dar. A doua zi, neapărat era cazul să înveţe primele litere. Dar nu, chiar şi a treia zi, tot despre altceva a fost vorba. Ba despre lucrurile din clasă, ba despre cele ale şcolarului, despre culori, despre felul cum trebuie să se poarte. Despre litere, nimic. De aceea, Dan şi-a scos caietul, cerneala, tocul, şi... o pată mare, mare, apoi altele mici. Atît a fost în stare, după multe încercări, năzdrăvana aceea de peniţă să scrie pe fila albă.

Chiar a doua zi, la despărţire, tovarăşa învăţătoare le-a spus să aducă pentru ziua următoare tocul, cerneala şi caietul. „O să începem să scriem", le-a spus dînsa, zîmbindu-le.

Prima linioară şi primul punct au ieşit grozave. Nu numai cele făcute la începutul rîndului de tovarăşa învăţătoare, ci chiar acelea scrise de mîna lui Dănuţ. Nu ştiu cum s-a făcut, dar peniţa a fost ascultătoare, n-a făcut nici o boroboaţă. E drept, uneori liniile erau mai strîmbe, punctul mai mare sau mai mic, dar de vină n-a fost decît peniţa. Pînă s-o înveţe ea cu Dănuţ, c-apoi lucrurile vor merge tot mai bine.

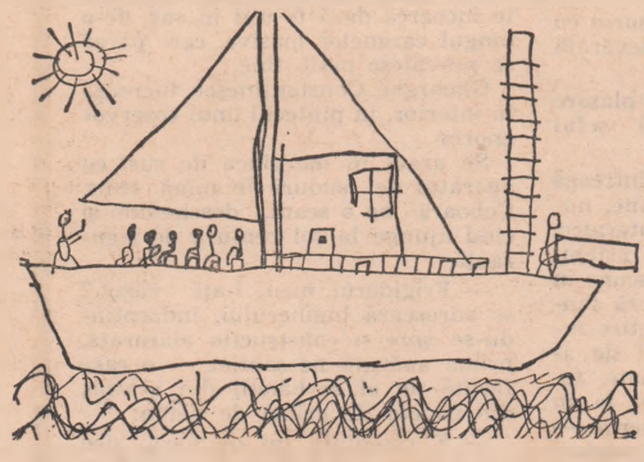
E linişte în clasă. Nu se aude decît scîrţîitul peniţei pe hîrtie. Liniile şi punctele devin tot mai numeroase, mai corecte. Aşa că, succesul scrierii primelor litere este asigurat.

Şcoala generală nr. 12, Constanţa

Mănescu ELENA

Deocamdată înţelegem numai pozele. Mai tîrziu, dar nu prea tîrziu, şi ceea ce scrie în cărţile noastre dragi

Dan ştie foarte bine cum arată un vapor, din ce se compune el. Numai că în desenul lui n-a avut loc pentru toate

Mînuţa mică tremură de emoţie. Tovarăşa învăţătoare se face însă că nu observă şi încet, încet încrederea pune stăpînire pe noua şcolăriţă

BINE AŢI VENIT!

(Urmare din pag. 1-a)

Funigeii erau bucăţi din hamurile celor 12 telegari ce purtau peste tot caleaşca de aur a toamnei. Vizitiu era un iepure roşcat şi mustăcios. Cînd se rupeau hamurile, iepurele roşcat suna într-un corn de argint şi-n locul celor 12 telegari (un fel de libelule uriaşe) apăreau alţii odihniţi, cu hamuri noi şi strălucitoare. Toamna stătea în caleaşcă. Nu-şi arăta niciodată chipul. Scotea din cînd în cînd mîna şi împrăştia în văzduh o pulbere care schimba totul în jur. Pădurile, viile, livezile, cîmpul, copacii de pe stradă, căpătau altă culoare Şi merele căpătau altă culoare Şi strugurii şi gutuile...

Îl ascultam zîmbind şi ca să-l necăjesc puţin, întrebam:

— Ai văzut tu caleaşca de aur a toamnei?

Sin îngăima descumpănit:

— N-am văzut-o.

— Atunci de unde ştii?

— De la copii. Au văzut-o copiii!...

O mulţime de scrisori şi telegrame

Abia în ultima zi de vacanţă şi-a amintit Sin că mai are şi nişte antene, că poate să se facă oricînd nevăzut şi mai ales că îl aşteaptă nedesfăcute o mulţime de scrisori, de telegrame, de invitaţii. Pînă seara a luat peste o sută de hotărîri. După fiecare scrisoare sau invitaţie, sărea în sus, bătea din palme, striga:

— Mergem la Iaşi!

— Sîntem invitaţi în Deltă!

— Mergem la Craiova!

— Ne aşteaptă pionierii din Braşov!

Cînd am plecat acasă, Sin încă nu luase hotărîrea definitivă.

Eram aproape sigur că povestea avea să se repete şi a doua zi. S-a întîmplat însă altfel. Dimineaţa cînd am intrat în redacţie am găsit un bilet. Pe una din benzile acelea subţiri şi strălucitoare Sin îmi lăsase cîteva cuvinte: Rămînem în Bucureşti. Sîntem aşteptaţi la Liceul Mihail Sadoveanu.

Scrisorile şi telegramele dispăruseră. Fereastra era deschisă, iar în jur — fotoliile, dulapul, cristalul de pe birou, străluceau de curăţenie.

În clipa în care mă pregăteam să plec a sunat telefonul. Cum am ridicat receptorul am recunoscut glasul lui Sin. L-am întrebat:

— Ce-i cu tine Sin? Unde eşti?

Sin a rîs:

— În Dumbrava minunată, cu Lizuca şi Patrocle. N-ai citit biletul? Te aşteptăm.

În căutarea Lizucăi

Sin ori glumise, ori credea iar ce-i spuseseră copiii, aşa cum credea şi în povestea funigeilor.

M-am uitat la ceas. Trebuia să mă grăbesc. Pe stradă am zărit primele ghiozdane, primele cravate roşii, primele buchete de flori.

Funde albe ori albastre, ghiozdane noi-nouţe, buchete de flori am zărit de departe şi în poarta Liceului Mihail Sadoveanu. Şi tot de departe, deasupra porţii, se zărea scris cu litere mari, tradiţionalul „Bine aţi venit".

Curtea părea presărată cu maci După ce am intrat eram tot mai ispitit să-i dau dreptate lui Sin. Parcă ajunsesem într-o dumbravă cu multe flori, cu multe Lizuci şi cu armata aceia de meşteri făurari, travestiţi în pionieri. Antenele strălucitoare ale lui Sin nu se vedeau însă nicăieri.

M-am apropiat de primul grup mai gălăgios şi-am întrebat:

— Care dintre voi e Lizuca?

Meşterii făurari, travestiţi în pionieri s-au privit miraţi. Fetele au rîs şi au răspuns în cor:

— Nici una!

M-am apropiat de alt grup, dar răspunsul a fost acelaşi

Nici fata înaltă, subţirică şi oacheşă nu-i Lizuca Nici colega ei cu părul de culoarea paielor de secară. Prima e Popescu Romaniţa, cealaltă Ismăilescu Anca. Amîndouă sînt eleve în clasa a V-a. Se cunosc de mult, de la grădiniţă. Primele două clase le-au făcut împreună. După ce a trecut într-a treia, Anca a plecat la altă şcoală. Acum s-au întîlnit din nou, şi sînt bucuroase! Mai ales că din clasa a cincea, nu mai cunosc pe nimeni...

Nici Ionescu Dan nu cunoaşte pe nimeni Se plimbă mereu de unul singur. Îl întreb:

— Te-a supărat cineva?

Dan dă din cap fără să mă privească:

— Nu

E zgîrcit la vorbă şi numai cu greu, după multe întrebări, ajung să aflu cîte ceva despre el. A trecut în clasa a cincea cu media 9.66, fără să ia şi premiu.

— Şi ţi-a părut rău?

Dan mă priveşte pe sub sprîncene:

— Mi-a cam părut.

— Poate o să iei anul acesta.

— O să fie mai greu.

— De ce?

— O să avem mai multe materii...

Dan ar fi vrut să mai spună ceva, dar s-a auzit zbîrnîitul soneriei şi peste noi au dat năvală mulţimea de Lizuci, şi meşterii făurari travestiţi în pionieri... Cînd m-am întors, Dan nu mai era lîngă mine. Fusese luat înainte, ca de un torent. Pe treptele care urcau la etajul I am întîlnit-o din nou pe Romaniţa. Nu-şi găsea clasa. Am pornit s-o căutăm împreună. Colegii ei nu intraseră. Stăteau încolonaţi doi cîte doi lîngă uşă. Romaniţa şi-a găsit repede un loc, apoi uşa s-a deschis şi clasa ne-a primit cu flori, cu cărţile noi aşezate pe fiecare bancă, şi cu un „Bine aţi venit" scris mare pe toată tabla.

Începea prima zi de şcoală...

MOZAIC VESEL

— Ţii minte Ionele, că în timpul vacanţei mi-am pierdut ceasul?

— Da.

— Ei, astăzi m-am uitat prin buzunarele hainei pe care o purtam atunci, şi ce crezi că am găsit?

— Ceasul?

— Nu, gaura prin care a căzut.

Mihăiţă şi Georgică se întorc veseli de la şcoală.

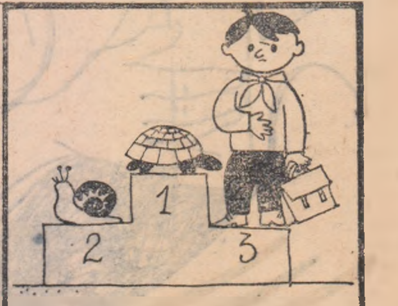
— Mămico, astăzi am fost întrebaţi care-i cea mai bună mamă şi dumneata ai obţinut majoritate de voturi.

— Cum aşa? întreabă nedumerită mama.

— Păi, fiecare copil a votat pentru mama lui, şi cum noi sîntem singurii gemeni din clasă, ai ieşit dumneata.

Egoistul

Ordinea sosirii în cursa de 100 m. plat

VIZITA CONDUCĂTORILOR DE PARTID ŞI DE STAT ÎN REGIUNEA GALAŢI

Sosirea la Tecuci. Pretutindeni, în timpul vizitei, conducătorii de partid şi de stat au fost primiţi cu căldură şi puternic entuziasm.

Regiunea Galaţi, bogat teritoriu întins din ţara Vrancei şi pînă la Dunăre, cu grînare mănoase, cu puternice centre ale industrializării socialiste, a primit zilele trecute vizita conducătorilor de partid şi de stat. Tovarăşii Nicolae Ceauşescu, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Leonte Răutu, Vasile Patilineţ au vizitat regiunea Galaţi pentru a discuta cu activul de partid şi de stat, cu oamenii muncii din regiune despre activitatea ce se desfăşoară pentru traducerea în viaţă a sarcinilor trasate de Congresul al IX-lea al partidului şi pentru a analiza măsurile ce trebuie luate în continuare în vederea îndeplinirii planului cincinal.

La Brăila, Galaţi, pe istorica cîmpie a Mărăşeştilor, la Focşani, în satele înfloritoare ale regiunii, peste tot, conducătorii de partid şi de stat au fost primiţi cu entuziasm şi călduroase urări de bun venit.

Pe şantierul combinatului siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din Galaţi, în aclamaţiile celor prezenţi, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general al C.C. al P.C.R. **a tăiat panglica inaugurală a laminorului de tablă groasă, care în aceeaşi zi a dat primele laminate.**

După două zile bogate în întîlniri rodnice, conducătorii de partid şi de stat şi-au luat rămas bun de la zecile de mii de gălăţeni care i-au condus pînă la gară, în luminile torţelor.

FRIGIDERUL SUBTERAN

de Al. Dinu IFRIM

Am ieşit pe şantier însoţit de inginerul Eduard Moţet. E înalt, voinic, are aproape doi metri înălţime. De cum am ieşit pe uşă, inginerul m-a cuprins familiar cu mîna pe după umeri, bucuros să-mi arate şantierul. Din cînd în cînd, ridică mîna grea şi-şi răsuceşte şapca albă pe cap. O dă ba pe ceafă, ba pe frunte, cu mişcări liniştite.

Se opreşte în faţa unor cazane uriaşe.

— Unde-i împăratul? întreabă, serios, pe un om mărunţel, oacheş, privindu-l în creştet.

— Acolo, răspunde acesta, la fel de serios.

— Unde, că nu-l văd! E în cazan?

— Da.

— Bine, spune-i c-am trecut pe aici. O să revin.

Cu aceeaşi mînă grea, îmi apucă palma între degetele lungi, trăgîndu-mă după el, schimbînd drumul.

— Ce-o fi acolo? mă interesez, văzînd în faţă un peisaj oarecum ciudat.

Dinainte, pe cîmpul împresurat cu linii de fier, se înalţă o adevărată pădure de piatră.

— Aici e în curs de amplasare hala de fabricaţie, explică şeful şantierului, inginerul Moţet.

Pilonii de susţinere — o întreagă pădure de piatră, fără coroane, numai trunchiurile groase, puternice, sînt gata. Apropiindu-te, aştepţi parcă să găseşti pe cineva ascuns în spatele fiecăruia: o atmosferă fantastică te-nconjoară. Ca o oştire încremenită, aşteptînd ordinul de asalt, rînduită în linii ordonate, temelia pilonilor e gata să-şi ia în spate greutatea halei imense — construcţie a celei mai noi şi moderne fabrici de zahăr, ce se ridică aci, la Buzău, pe un cîmp gol pînă nu demult.

Mă uit în urmă. Pe cerul de sticlă, se profilează cazanele enorme, circulare, fiecare cît un bloc de înalt. Flăcări violete scapără din loc în loc, iluminînd siluietele oamenilor căţăraţi la diferite înălţimi, pe schele, în jurul cazanelor.

— Cine-i... **împăratul?,** îl întreb pe inginerul şef.

Faţa mare şi roşcovană i se umple de zîmbet:

— Aaa... Gheorghe Constantinescu. E cel mai bun cazangiu montor, şef de echipă la cazane, la rezervoarele de melasă. Băieţii au făcut cîndva o glumă. Şi aşa e cunoscut acum, aşa-i zice toată lumea: împăratul. N-aş putea însă să precizez unde şi-a căpătat „titlul", pe care şantier. La Palas, la Roman, la Bucecea...

A fost pe multe şantiere. Băieţii din echipă l-au urmat pe şeful lor, s-au ţinut scai după el. Gheorghe Zăbavă era un băieţandru cînd l-a întîlnit, cu cincisprezece ani în urmă. Ca mulţi alţii, de la el a învăţat meseria. Acum lucrează cot la cot, îi e primul ajutor. Nici cu cei mai tineri nu se sfieşte şeful de echipă. Cu Dragomir, cu Nicolae Cătescu, utecişti amîndoi. Sub mîinile lor, plăcile groase de oţel se îmbină perfect, îngemănate durabil de flacăra aparatelor de sudură.

— Acum trebuie să iasă şi el din cazan, Constantinescu, spune inginerul controlîndu-şi ceasul. E pauză.

Ne apropiem. O uşoară ameţeală te încearcă dacă te uiţi în sus, de-a lungul cazanelor masive, care parcă se prăvălesc peste tine

Gheorghe Constantinescu lucrează în interior, în pîntecul unui rezervor enorm.

Se arată în marginea de sus, cu aparatul de sudură în mînă, stins. Coboară pe o scară, descheindu-şi cînd ajunge la sol centura de siguranţă.

— Frigiderul meu, l-aţi văzut? se adresează inginerului, îndreptîndu-se spre o construcţie alăturată, prima apărută pe şantier — o casă făcută de el şi băieţii din echipă, din capete de grinzi de beton.

— E reşedinţa lui de vară, zice vesel inginerul. E cazangiu fără pereche, dar şi bun gospodar. Se cunoaşte locul pe unde trece el, înfloreşte.

Alături, lîngă casa de piatră, şi-a amenajat o grădiniţă cu petunii şi crizanteme parfumate, o bancă de odihnă şi o masă de lemn.

Ne pofteşte înăuntru. Cameră curată, cu pat acoperit cu cearşaf alb. Jos, într-un colţ, un capac rotund. Se apleacă şi-l dă la o parte.

— Acesta-i frigiderul, zice, scoţînd din întunericul dinăuntru un pepene verde, brumat de răcoare.

Gospodar de felul lui, a avut o idee ingenioasă, practică. A instalat un tub de beton în pămînt, care-i serveşte ca frigider. Acolo pune pepeni, fructe, sticle cu apă.

...Afară, soarele arde cu destulă putere, scăpărînd în pîlniile albe ale petuniilor din grădina... împăratului. La cîţiva paşi, în umbra marilor rezervoare durate de el şi oamenii lui, se arcuiesc liniile de cale ferată instalate nu demult. Liniile pe care, chiar în primăvara anului viitor, vor circula primele trenuri încărcate cu zahăr de Buzău.

La ora ştiută, căci baci Nicolae Coroi e ca un adevărat ceasornic, oamenii au şi ieşit pe la porţi.

— A sosit poştaşul! A sosit poştaşul! strigă copiii. Şi din vale i se şi aude glasul vesel:

— Ţi-a sosit gazeta, bădică.

— Tu voinicule, dă-i lui taică-tu „Agricultura socialistă"... Ei hai, hai nu te intrista, ţi-am adus şi „Scînteia" ta. Scrie despre tine!

Voinicul, pionierul Apostol Nicolae, o ia în grabă

Poştaşul

căutîndu-şi cu seriozitate numele. În acest timp poştaşul merge mai departe, se opreşte pentru o clipă la poarta utecistului Ion Gogoriţă şi-i dă „Scînteia tineretului", a lui Moise Vasile şi-i aduce o scrisoare de la nepotu-său, plecat la armată, la familia Hanu căruia îi înmînează o revistă.

Poştaşul Nicolae Coroi e tare preţuit în comuna Nistoreşti, raionul Focşani. Munca lui e de răspundere, nu-i uşoară. Căci de la Năruja în sus, spre munţii Vrancei nu te duce nici un fel de maşină. Aici e ultima staţie I.R.T.A. Mai departe, în orice comună ai merge, drumurile străbat locuri inaccesibile mijloacelor de locomoţie modernă. Drumuri înguste urcă şi coboară, pe lîngă stînci abrupte, îşi fac loc prin păduri nesfîrşite, trec pe lîngă apele repezi ale Putnei, Nărujei sau Zăbalei. Deunăzi am făcut şi eu drumul acesta însoţită de poştaş. Baci Coroi mergea agale pe lîngă căluţ, căci vorba lui, „acesta duce greul". Doi desagi încărcaţi îi atîrnau de o parte şi de alta a şeii. Erau ziare, reviste, scrisori. Numai aşa ajunge poşta la Nistoreşti, călare.

Geta COSTIN

EROUL DE BALADĂ

Despre temutul haiduc Iancu Jianu, am auzit istorisindu-se multe lucruri încă din primii ani de școală. De fiecare dată îi admiram curajul și setea de dreptate care l-au făcut eroul multor balade. Nu de mult, însă, am avut bucuria să vizităm casa în care s-a născut și și-a trăit o parte a vieții sale eroul. În casa modestă, am privit îndelung – încăperile în care și-a purtat pașii, îmbrăcămintea, uneltele de lucru, urcioare, linguri vechi, odaia de dormit... Iată și armele cu care Iancu Jianu înspăimînta pe boieri. Pistoale, săbii, hangere, suliți – toate, au fost mînuite pe vremuri de el.

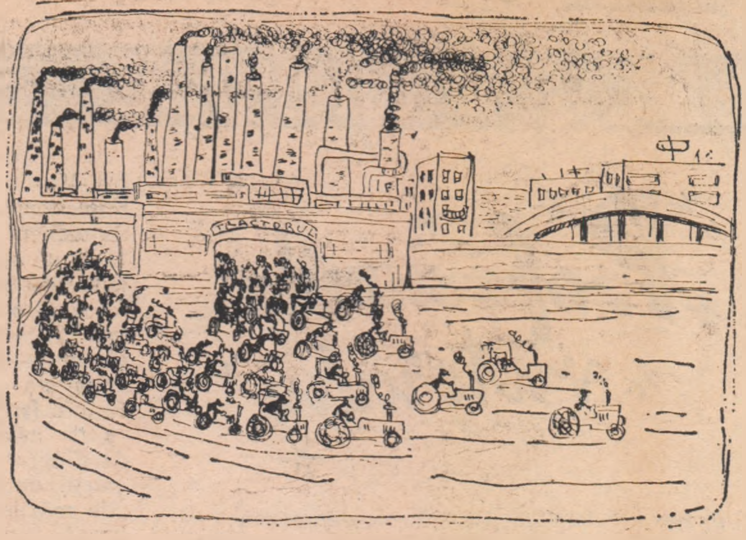
Cu toate că vizita la casa memorială s-a încheiat, gîndurile noastre au continuat-o zile în șir, reînviind faptele vitejești ale haiducului.

CIOBANU EMIL
com. Osica de Jos,
raionul Balș

BUCURII DE TOAMNĂ

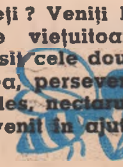
Pe lîngă bucuria sosirii frumoaselor zile de toamnă cu belșugul de ciorchini și fructe parfumate, cei din comuna noastră au avut și alte bucurii. Vreți să știți care sînt? În primul rînd, magazinul cel nou cu multe încăperi, unde vei găsi în curînd tot ce dorești și apoi școala cea nouă, cu multe clase mari și frumoase, cu mobilier nou nouț, cu materiale didactice din cele mai interesante, de care ne-am bucurat cel mai mult noi, copiii.

BULETE GHEORGHE
Școala generală
com. Mărgăritești,
raion Rm. Sărat

O nouă herghelie de cai putere.
Desen realizat de pionierul
VIESPESCU MIROSLAV
Casa pionierilor, Sibiu

Prietenii albinelor

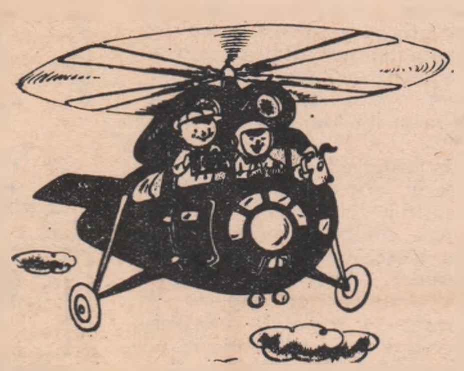

Vreți să i cunoașteți? Veniți la noi la Casa pionierilor. Am îndrăgit micuțele viețuitoare chiar de la înființarea cercului, cînd au sosit cele două familii de albine. Acum avem zece. Răbdarea, perseverența, sfaturile tovarășului profesor și, bineînțeles, nectarul florilor de pe meleagurile noastre, ne-au venit în ajutor să le creștem. Și ce dulce e mierea!...

VIZITIU NELA
Casa pionierilor, Tecuci

Cu E.G.R. — 1 pe glob

ITINERAR LUNG

Trage din greu motorul. Are și de ce. Merg, de atîtea ore în șir, cu scurte escale numai, încît și atomic de-ar fi și tot ar obosi, sărmanul. Zdup însă doarme. Lui ce-i pasă?! Grija sa e să păzească aeronava cînd eu nu-s de față. Încolo, trai pe vătrai: scoală-te — masă, culcă-te — masă, și somn și iarăși somn. Eu însă... Cu mine e altceva: sînt reporter și chiar de nu v-aș spune-o eu, sau de nu m-ați cunoaște voi ca atare, ar grăi despre aceasta zecile de filme pe care le-am umplut cu imagini din cîteva țări, precum și carnețelele cu filele arhipline de note și notițe culese pe două continente. De data aceasta, ceea ce m-a interesat mai mult și mai mult a fost prezența României, țara noastră, la tîrgurile internaționale din acest an. Dar poate că e mai bine să vă dau cîteva file din jurnalul călătoriei mele, nu? Iată-le.

3 septembrie: Soare torid. Cald ca în miezul verii la noi, pe Bărăgan. Mă aflu la Damasc, capitala Siriei, și aștept, în incinta pavilionului românesc, începerea unei solemnități: Ziua Republicii Socialiste România la Tîrgul internațional deschis aici. Între oaspeți recunosc pe ministrul sirian al economiei, guvernatorul Băncii Centrale siriene, funcționari de stat, diplomați, ziariști. Vizităm cu toți exponatele din pavilionul românesc și între două fotografii pe care le înregistrez pe pelicula aparatului meu foto, tresalt de bucurie ori de cîte ori aud aprecierile elogioase ale vizitatorilor la adresa produselor românești.

Partea festivă se încheie, dar zeci de vizitatori arabi în burnusuri albe — costumele lor caracteristice — sau oameni de afaceri se perindă, pînă la închidere, prin fața produselor românești, cer lămuriri, notează cu atenție calitățile.

4 septembrie: Tot cald. Peisajul însă e mai colorat, mai dulce. Ne aflăm în Grecia de Nord, la Salonic. 37 de țări expun aci, la Tîrgul internațional. Printre ele Anglia, U.R.S.S., Brazilia, S.U.A., Italia, Franța, Bulgaria... Și, bineînțeles, țara noastră. Pavilionul nostru se află la cîțiva pași de intrarea principală. În aer liber sînt expuse tractoare de diferite tipuri purtînd marca fabricii din Brașov, camioane „Carpați" și „Bucegi", compresoare, mașini agricole etc., etc. Interesul manifestat de publicul grec l-a determinat pe directorul pavilionului românesc să țină o conferință de presă pentru prezentarea produselor din standurile noastre.

În încheiere, mai adaug cîteva cuvinte spuse de directorul Tîrgului, dl P. Zannas: „Pavilionul României de anul acesta a întrecut așteptările noastre". Iar ministrul grec al comerțului a notat în cartea de onoare a pavilionului românesc: „Apreciez în mod deosebit pavilionul român din acest an".

8 septembrie: Zagreb — important oraș din R.S.F. Iugoslavia — capitala Republicii Socialiste Croația. Întregul oraș trăiește freamătul datorit ținerii aici a tradiționalului Tîrg internațional.

La deschiderea tîrgului au participat oaspeți de seamă: președintele R.S.F. Iugoslavia, Iosip Broz Tito, cu soția, precum și înalți demnitari care l-au însoțit. Conducătorii de partid și de stat iugoslavi, oprindu-se la pavilionul românesc, au dat o înaltă apreciere calității produselor, admirînd exponatele prezentate cu acest prilej de întreprinderi de comerț exterior din țara noastră.

9 septembrie: De 5 zile s-a deschis aci, la Leipzig, în R. D. Germană, Tîrgul internațional de toamnă. Din prima zi încă, standurile românești de la Ringmessenhaus, unde expune România, s-au bucurat de atenția și aprecierea specialiștilor și diferiților vizitatori. Pavilionul nostru este vizitat de H. Homann, vicepreședinte al Consiliului de Stat al R.D.G. și de alte persoane oficiale.

Țara noastră expune: mobilă, produse ale industriei ușoare și alimentare, cărți, timbre, diferite publicații, obiecte de artizanat ș.a.

Gheorghiță REPORTERUL

Caleidoscop...

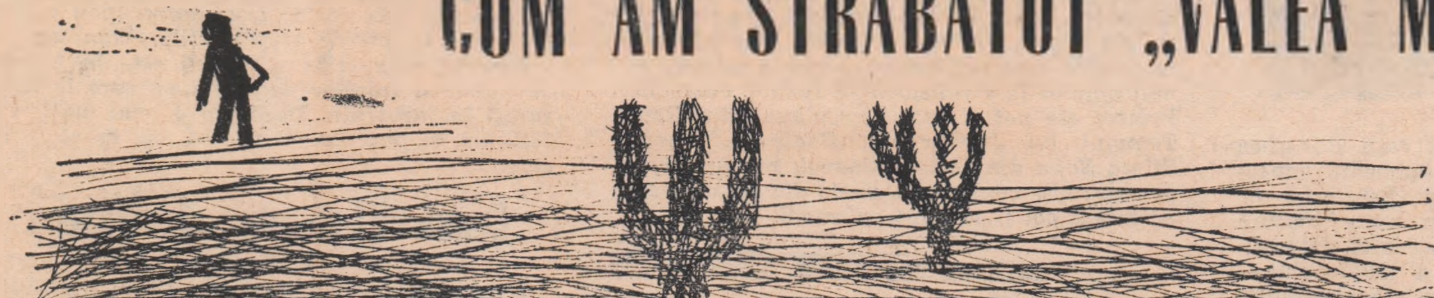
În 1867 niște meșteri iscusiți au construit la Blagoevgrad (Bulgaria) un turn de 17 m cu un ceas ale cărui cadrane mari sînt vizibile de departe. Mecanismul ceasului cîntărește 400 kg. În 1887 turnul a fost renovat, adăugîndu-se ceasului un clopot cu sunet foarte melodios. De 100 de ani, ceasul din turnul orașului Blagoevgrad funcționează cu precizie, iar clopotul bate zilnic de 156 de ori.

Cel mai înalt munte submarin cunoscut pînă în prezent a fost descoperit în anul 1953 între Samoa și Noua Zeelandă. El măsoară 8 555 m de la fundul oceanului.

Indienii din bazinul Amazoanelor purtau încălțăminte de cauciuc cu mult înaintea europenilor. Ei își confecționau încălțămintea impermeabilă din cauciucul natural al arborelui hevea (Hevea brasiliensis). Localnicii își așezau picioarele sub șuvoiul de cauciuc care curgea din copac, de îndată ce se făcea o crestătură în trunchiul lui. După cîtva timp, cauciucul se solidifica. „Galoșii" se puteau pune și scoate foarte ușor.

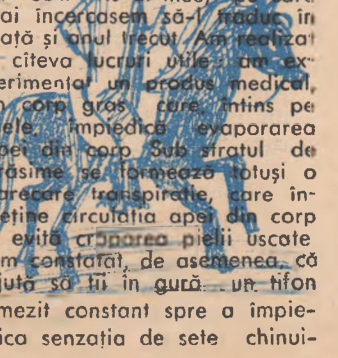
CUM AM STRĂBĂTUT „VALEA MORȚII" (II)

Relatările lui JEAN-PIERRE MARQUANT

E drept că mai sînt și excentrici. Mi s-a vorbit de un fost prospector care trăiește și acum, împreună cu soția sa, în apropiere de o mină părăsită, fără a mai ieși din această regiune din anul 1917. Într-un alt oraș-fantomă, Balarat, eu însumi am întîlnit pe unul dintre ultimii supraviețuitori ai „goanei după aur", așa-numitul Slim — cel-care-este-foarte-rar-văzut — „Seldom Seen Slim". E un om foarte înalt și foarte slab, în vîrstă de 90 de ani. M-am dus să-l vizitez în cabana sa. Conversația cu el s-a desfășurat în felul următor: „Ce dracu cauți pe-aici?", m-a întrebat. „D-ta ești dl Slim?" „Da, și ce poftești" „Aș vrea să stau de vorbă cu d-ta. Am impresia că ești un om interesant". „Eu nu primesc pe nimeni. Dă-mi pace".

Am traversat într-o zi așa-numitul „teren de golf al diavolului". Este o întindere de sare, amestecată cu noroi uscat și care s-a transformat în roci ascuțite și tăioase. Îmi aminteam că la o primă vizită „experimentală" în „Valea morții", trecînd pe aici, rămăsesem în mai puțin de trei ceasuri fără încălțăminte. De data aceasta solul era mai puțin aspru și acele de sare se spărgeau sub picioare. Temperatura era foarte ridicată și părea cu neputință să găsesc un loc de odihnă. Trec peste coline de cenușă și de resturi vulcanice. Seara neagră, răsfrînge o căldură insuportabilă. Trebuie să-mi ud picioarele la fiecare 10 minute. Mai tîrziu intru în regiunea numită Marea Moartă. Traversez o pătură de sare și intru brusc într-o apă clocotită parcă, teribil de încărcată de sare. Apa îmi pătrunde încălțămintea și îmi arde literalmente picioarele rănite. Am impresia că am în fața mea kilometri întregi de apă și sare. Și, deodată, constat că încep să mă scufund. Îmi amintesc că, anul trecut, un vehicul militar s-a împotmolit aici și a fost absorbit în adîncuri fără urme. Îmi strîng între dinți tifonul care-mi protejează gura și încep să alerg pentru a scăpa de panică. Dar mă pomenesc scufundat pînă la genunchi. Încerc să înot. Sarea se întărește. Picioarele îmi sînt ca arse de apă clocotită. Ajung în sfîrșit la punctul unde se sfîrșește acest lac sărat, dar nici acum nu-i mai bine; acele de sare sînt ascuțite și îmi pătrund în încălțămintea ruptă. Trebuie să sacrific cantități prețioase de apă pentru a-mi răcori picioarele spre a merge mai departe. Și astfel s-a întîmplat în fiecare zi.

Traversarea a durat opt zile întregi. Seara eram extenuat și aveam halucinații. Sînt însă mulțumit că am dus-o pînă la capăt, deoarece ea constituia un vechi vis al meu, pe care mai încercasem să-l traduc în viață și anul trecut. Am realizat și cîteva lucruri utile: am experimentat un produs medical, un corp gras care, întins pe piele, împiedică evaporarea apei din corp. Sub stratul de grăsime se formează totuși o oarecare transpirație, care întreține circulația apei din corp și evită crăparea pielii uscate. Am constatat, de asemenea, că ajută să ții în gură un tifon umezit constant spre a împiedica senzația de sete chinuitoare.

ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

Profesiunile viitorului

Progresul tehnico-ştiinţific contemporan se desfăşoară în zilele noastre într-un ritm deosebit de accelerat. Cunoştinţele omenirii devin din zi în zi mai avansate. Dacă în trecut, unele discipline ştiinţifice cum ar fi de pildă chimia, fizica, biologia, matematica formau un tot omogen, astăzi fiecare dintre ele s-au despărţit în numeroase alte subramuri ale cercetării ştiinţifice. Au apărut asemenea discipline ştiinţifice cum sînt chimia-fizică, biochimia sau radioastronomia, geofizica, lingvistica—matematică. Dacă luăm numai un singur exemplu vedem cum dezvoltarea fizicei contemporane a dus la dezvoltarea astronomiei, biologiei, chimiei, geologiei etc. Aşa au apărut radioastronomia, radiometeorologia, radiobiologia, chimia radiaţiilor etc.

Dar această specializare strictă a ştiinţelor cere, mai mult ca oricînd, o colaborare strînsă a diferitelor ştiinţe. Să luăm din nou un exemplu. Biologia modernă, medicina, nu îşi pot găsi soluţiile decît cu ajutorul matematicii, genetica are nevoie de ajutorul ciberneticii.

Pe măsură ce ştiinţa face noi descoperiri vor apare desigur şi ramuri noi ale ştiinţei. Şi este cu totul normal, ca o dată cu ele să apară şi profesiuni noi, specialişti cu o calificare într-un domeniu al ştiinţei care ieri era cu totul necunoscut. Astăzi se şi poate vorbi despre asemenea specialişti ca, astrofizician, cosmobiolog, astrogeolog, astrochimist. Aceasta datorită faptului că cunoştinţele omenirii au făcut progrese uriaşe, ca urmare a cuceririi spaţiului cosmic de către om. Sateliţii artificiali, navele cosmice cu

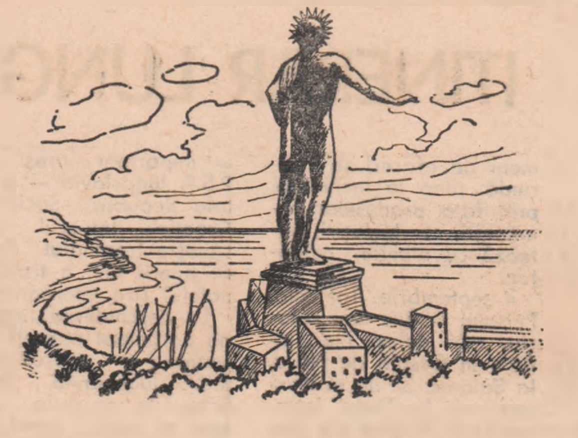

sau fără echipaj, au făcut observaţii ştiinţifice de mare însemnătate, care au îmbogăţit cunoştinţele omenirii despre Cosmos. Este oare de mirare că astăzi cunoaştem în mare măsură structura geologică şi numeroase alte date ştiinţifice despre satelitul natural al Pămîntului — Luna, sau despre alte planete ale sistemului solar? Care vor fi profesiunile viitorului? Unele dintre ele au apărut şi în zilele noastre: dispecerii conduc de la tablourile de comandă secţii automatizate ale unor uzine, specialişti cu înaltă calificare asamblează maşini electronice de calcul sau conduc centralele atomoelectrice. Activitatea a zeci de sonde este urmărită de la un tablou de comandă de un singur dispecer, care tot el ia şi măsurile necesare în cazuri de avarii.

Procese tehnologice complicate ale unor secţii automatizate din mari uzine de automobile sau ale unor mari combinate metalurgice din U.R.S.S., Franţa, S.U.A., sînt urmărite de 1—2 tehnicieni.

Automatizarea înlocuieşte treptat mecanizarea în toate domeniile de activitate ale omului. Marile uzine în care lucrează astăzi mii de muncitori, vor fi conduse de un număr limitat de oameni, staţiile de cale ferată vor fi dirijate de un singur dispecer cu ajutorul instalaţiilor automatizate şi telemecanizate, care vor asigura totodată o deplină siguranţă circulaţiei trenurilor. Tractoarele vor fi teleghidate de la distanţă, iar medicii vor urmări pe ecranul de televiziune starea bolnavilor din saloane. Unele profesiuni îşi vor schimba cu totul structura. Munca de astăzi a traducătorului, contabilului, a dactilografei o va face maşinile electronice de calcul, de tradus, de scris după dictare. Adîncurile mărilor şi oceanelor, aceste rezervoare de hrană, incomplet folosite astăzi de oameni vor primi vizita agrotehnicianului submarin. Cosmonauţii de astăzi vor fi viitorii conducători de staţii interplanetare, geologi şi fizicieni pe alte planete. Care vor fi profesiunile secolului XXI? Viitorul ne va aduce încă multe şi nenumărate alte surprize în acest domeniu.

A. NEAGU

ŞAPTE MINUNI ALE LUMII ANTICE (VII)

COLOSUL DIN RHODOS

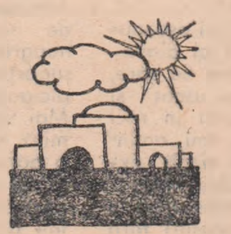
Insula Rhodos se află la numai 25 de km de coasta Asiei Mici. Datorită poziţiei ei, ea era în antichitate una din bazele comerciale ale fenicienilor. Rhodos, capitala acestei insule a fost întemeiată în anul 408 î.e.n. şi era aşezată pe ţărmul mării. Oraşul era cunoscut şi prin şcolile lui celebre de pictură şi sculptură. După eliberarea de sub dominaţia perşilor de către Alexandru cel Mare şi integrarea lui în statele elenistice, Rhodosul a cunoscut o perioadă de mare prosperitate, devenind unul din centrele culturale şi comerciale ale Greciei antice. Colosul din Rhodos era o statuie uriaşă care îl înfăţişa pe Apollon Helios, zeul Soarelui care era adorat în Rhodos. Statuia a fost lucrată de sculptorul Chares din Lindos între anii 292 şi 280 î.e.n. În anul 224 î.e.n. ea a fost răsturnată în mare de un cutremur puternic şi nu a mai putut fi pusă la loc pe postamentul ei din cauza dificultăţilor de ordin tehnic. Mai tîrziu statuia a fost ridicată la suprafaţă, tăiată şi topită. Astăzi se cunoaşte numai cu aproximaţie locul unde era amplasată. Din unele reproduceri pe monede şi în marmură s-a dedus că statuia avea o înălţime de circa 30 m şi se afla aşezată pe un promotoriu la intrarea în port.

★

Acestea sînt cele şapte minuni ale lumii cărora o faimă de sute şi mii de ani le-a consacrat nemuririi. Lista lor nu este însă completă. Între ele pot fi, pe bună dreptate puse şi numeroase alte construcţii monumentale pe care geniul omului le-a ridicat de-a lungul veacurilor. Printre ele pot fi socotite Coliseul din Roma, Templul lui Jupiter din Baalbeck, biserica Sfînta Sofia din Constantinopol, precum şi numeroase alte construcţii, unele din ele care s-au păstrat şi pot fi admirate şi astăzi.

MICA ENCICLOPEDIE

Cel mai vechi oraş din lume este socotit de arheologi localitatea Ierihon din Iordania. Cu ajutorul carbonului radioactiv specialiştii au dovedit că oraşul exista din mileniul al VII-lea î.e.n. Tot ei au stabilit că Ierihonul era înconjurat de un zid de apărare şi că era locuit de aproximativ 3 000 de oameni.

La Yokohama (Japonia) a fost lansat la apă tancul petrolier gigant „Idemitsu-Maru" cu un deplasament de 209 000 tone. Lungimea acestui vas este de 342 de metri, turbina lui are o putere de 33 000 C.P. Viteza vasului este de 16,5 noduri pe oră. Noul petrolier, cel mai mare din lume la ora actuală, va deservi ruta Japonia-Golful Persic.

Statele Unite vor crea în acest an o nouă staţie ştiinţifică în Antarctica — „Platou Station", situată la o distanţă de 1 000 km de Polul Sud, la o înălţime de 3 900 m. Scopul principal al instalaţiei, pe care vor trăi opt oameni, va fi de a culege informaţii în domeniul magnetismului terestru şi asupra condiţiilor meteorologice din regiunea „Polului frigului".

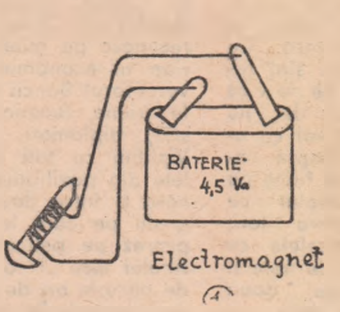

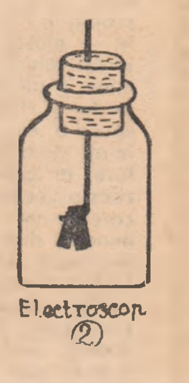
Primele cutii poştale din lume au apărut pentru întîia oară cu 400 de ani în urmă în oraşul Florenţa (Italia). Ele erau aşezate în clădirile primăriei şi serveau pentru depunerea denunturilor anonime împotriva învăţaţilor suspectaţi de a avea „legătura cu diavolul", împotriva filozofilor care răspîndeau unele idei progresiste.

În viitor „termovizorul" va înlocui aparatele Roentgen. Construit la Institutul de chirurgie clinică şi experimentală din Moscova, noul aparat este destinat diagnosticării bolilor grave ale vaselor sanguine. El transformă radiaţiile infraroşii ale zonelor cercetate ale corpului omenesc în impulsuri electrice care sînt apoi amplificate şi transcrise pe ecranul unui televizor.

Ştiinţă distractivă

Construiţi-vă un electromagnet simplu

Luaţi un cui de fier gros şi răsuciţi în jurul său, sub forma unei bobine, un metru de sîrmă electrică de sonerie. Legaţi apoi cele două capete ale sîrmei de polii unei baterii electrice de buzunar (4,5 volţi). Cînd curentul parcurge sîrma, cuiul funcţionează ca un magnet, atrăgînd mici obiecte de fier, nichel sau cobalt, ca: piuneze, peniţe, ace etc. — Dacă întrerupeţi curentul, cuiul îşi pierde proprietăţile magnetice.

Puterea magnetică a cuiului este în funcţie de numărul spirelor de sîrmă pe care le înfăşuraţi în jurul său. Dacă vor fi mai multe înfăşurări, şi puterea magnetică a cuiului va creşte.

Construiţi-vă un electroscop

Luaţi un borcănel, sau o sticlă şi potriviţi-i în gură un dop de plută bine înmuiat în ceară de lumînare sau parafină. Luaţi o bucată de sîrmă de cupru mai groasă pe care o îndoiţi puţin la unul din capete, astfel încît să fixeze o bucăţică de poleială (staniol sau foiţa de aluminiu în care sînt învelite unele bomboane de ciocolată). Capătul liber al sîrmei de cupru îl treceţi prin dop, astfel încît să iasă în afară 3—4 cm. Înfigeţi bine dopul în gura sticlei.

Electroscopul e gata şi se prezintă ca în fig. 2.

Apropiind de partea superioară a sîrmei un obiect încărcat cu electricitate (cum ar fi un pieptene trecut prin păr, sau o baghetă de sticlă frecată pe o stofă de lînă) veţi putea observa cum marginile foiţei de aluminiu se vor depărta.

Claudiu VODA

DE VORBA CU NOII CORESPONDENȚI

Anii trec unii după alții, corespondenții gazetei noastre cresc, devin utecişti şi-şi iau rămas bun de la noi. Iată scrisoarea corespondentei Fecic Militia **din com.** Hudești, **raionul** Dorohoi :

Dragă redacție,

„Am devenit utecistă. Îmi pare rău că m-am despărțit de cravata roșie, de tine. Am însă un alt prieten bun și credincios : carnetul roșu de utecistă. Îți mulțumesc dragă „Scînteia pionierului" pentru sfaturile și ajutorul tău prețios și-ți promit că-mi voi continua corespondenta cu redacția „Scînteia tineretului" așa cum m-ai învățat tu

Scumpă redacție, eu mă despart de tine, însă colegii mei mai mici, pionierii, îți vor scrie despre activitățile lor"

Așadar, la revedere dragă Militia și-ți doresc noi succese în activitatea ta, iar noilor corespondenți din com. Hudești, cît și din alte sate și orașe le recomand cîteva lucruri de care să țină seama în scrisorile lor

Despre ce să scriu ? **se întreabă de obicei noul corespondent. Din dorința „de-a scrie tot" ne povestește despre notele lui și ale colegilor, despre disciplină, ultima serbare, lotul școlar, colțul viu și multe altele, toate într-o singură scrisoare. Și pentru că sînt atîtea de spus despre fiecare, el nu poate să scrie decît în treacăt, iar nouă nu ne folosește prea mult. De aceea vă dau un sfat. O scrisoare trebuie să se ocupe de una sau două teme. Aceste teme să fie ori despre o întîmplare, un eveniment deosebit, ori potrivit perioadei calendaristice în care ne aflăm. De exemplu la început de an școlar despre primele note, toamna și primăvara despre sădirea puieților, în vacanță despre tabără, excursie sau drumeție... Așa cum v-am spus ne scriu mii de corespondenți, de pildă** Dobre Rozina **din com. Turcoaia, raionul Măcin,** Grama Rodica **de la Școala generală din Reghin,** Gherman Nicolae **de la liceul din orașul Victoria și alții ale căror scrisori au și apărut în paginile gazetei. Nu de mult am primit scrisori interesante, de la mulți alți pionieri, și de-ar fi să vă dau exemple ar trebui să citez nenumărate nume, de aceea am luat cîteva, la întîmplare :** Drăguț Florica, **din com. Dănceu, raionul Vînju-Mare care ne-a scris despre o întîlnire cu un secretar de partid,** Oltean Emil, **com. Fînețe, raionul Luduș, ne-a informat despre orchestra școlii,** Petri Rodica-Doina **din com. Ilva Mică, raionul Năsăud, ne-a povestit despre vizita pe care au organizat-o la Casa muzeu „George Coșbuc". Alegîndu-și o singură temă ei au reușit să ne descrie atmosfera în care a avut loc acțiunea, cum s-a desfășurat, au arătat numele celor evidențiați. Citindu-le corespondențele parcă te simți părtaș la acțiunea respectivă, faci cunoștință cu eroii, le presupui activitatea viitoare**

Dragi prieteni, în numărul viitor al gazetei vom discuta despre strîngerea datelor necesare unei corespondențe.

Prietenul vostru,
VALENTIN

• SPORT • SPORT • SPORT • SPORT •

Comentarii la etapa a V-a

Vă invit din nou în jurul clasamentului, la o mică trecere în revistă a ultimei etape. Deși primele trei locuri sînt ale bucureștenilor, cei care se înghesuie mai cu sîrg în jurul meu sînt piticii din Dobrogea și Oltenia. Altfel cum ? Ce, de multe ori au huzurit constănțenii și oltenii prin asemenea aristocratice locuri ? Doar cei de la Olt au agonisit de pe plaiurile bănățene două puncte... gigantice. „Rapidul" se cațără cu mai puțină modestie ca pînă acum spre locul I. Se spune că Tudorică a dat-o iar pe Periniță. Acum e rîndul micilor petroliști să se foiască. Locul 7 nu prea-i de invidiat, dar cu un 3—0 administrat favoritului sezonului parcă debarci altfel la Liverpool. O să înceapă Badea iar să fie „responsabil cu golul în deplasare ?" Iată-i și pe cei de la „Jiul". Parcă le era teamă că ar fi necuviincios să provoace vreo daună la debutul lor în Capitală. Totuși, în vitrina lor au instalat golul lui Livardi care nu l-a lăsat pe Suciu nici să clipească. U.T.A. nu s-a hotărît încă să supere pe nimeni, iar piteștenii continuă să ia puncte de unde nu te aștepți, să piardă la fel, provocînd bătăi de inimă suporterilor, cu salturile vertiginoase în sus și-n jos, pe portativul clasamentului.

Văd însă trei căpșoare necăjite, strînse la o parte. Parcă n-aud discuțiile înfierbîntate din jurul clasamentului și încearcă, fără entuziasm, să-și facă lecțiile pentru mîine. Unul e de la Brașov, unul de la Timișoara, altul e ieșan. Să nu-i deranjăm. Poate că zînele bune or să aducă și favoriților lor, pînă la etapa a VI-a, urciorul cu... apă vie

În cadrul Campionatului mondial de volei, selecționata țării noastre a obținut un succes de prestigiu — locul II, medalia de argint — calificîndu-se astfel pentru jocurile olimpice din 1968. În foto : aspect din meciul România—U.R.S.S. (3—2). Blocajul jucătorilor sovietici nu poate opri „bomba" trasă de Derzei.

Micuța zburătoare

De obicei cînd auzi sau citești 1,30 m. la înălțime sau 1,40, chiar 1,50 nu ești cine știe ce impresionat. Fiindcă nu vezi raportul dintre săritor și stacheta ridicată la această înălțime. Vestitul gard al cînepiștii mătușii Marioara pe care l-a sărit „zbînturatecul" Nică din Humulești nu era mai înalt decît el, totuși cît s-a codit să-l sară pînă nu l-a îmboldit nevoia! Am văzut „oameni mari" doborînd stacheta la 1,40, uneori chiar la 1,35. Și atunci cînd vezi o fetiță de 12 ani sărind peste stacheta mai înaltă decît ea — ridicată la 1,40 nu poți să nu te miri. Mică și firavă, nu-ți poți explica ce resort o aruncă, fluturîndu-i părul negru, peste stachetă. E de o flexibilitate uluitoare. Aleargă încet spre stachetă și, fără să-și „plesnească" tenișii la bătaie, se înalță într-o foarfecă lejeră peste ea. Profesoara ei, precum și antrenoarea Ionescu Marilena și-au pus mari speranțe în mica „zlurătoare" a Școlii nr. 12 din Craiova : Cănăvoiu Corina — clasa VI-a B. Se zice de altfel că mica săritoare a și început să „privească de sus" stacheta ridicată peste 1,40.

T. RIZEA

Un tînăr și valoros tenismen

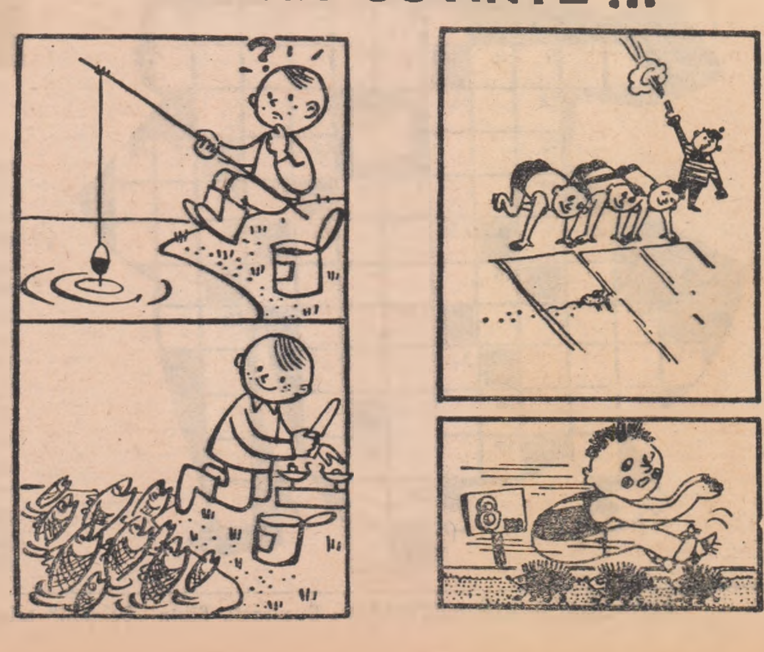
Învingătorul lui Maioli și a lui Țiriac, cîștigătorul probei de simplu bărbați a recentului turneu internațional de tenis de la București — Ilie Năstase — e un adolescent aproape, fără mușchi impresionanți, fără acea fizionomie sportivă dură și ofensivă, totuși cu o uluitoare rezistență. După fiecare ghem, cei doi „gladiatori" schimbau rachetele șiroind de nădușeală și puțini sperau ca tînărul finalist să reziste tempoului campionului Țiriac. Jocul său excelent la fileu și la mingile liftate, are o alură baletistică, spectaculară. Nu e încorsetat de rutină, nu e preocupat exclusiv de rezultat. Face uneori eforturi în plus, scoate o minge aproape pierdută deși știe că adversarul o să i-o plaseze apoi în colțul opus și tot o va pierde. Și asta fiindcă pentru el lupta în afara utilității e în primul rînd un spectacol frumos. Îi plac aplauzele și asta, la cei 20 de ani ai săi, e garanția unei evoluții îmbucurătoare.

Antrenorul său. Constantin Chivăru, care l-a „crescut" la clubul „Steaua", păstrează în memorie — și probabil și-n sertar — citate întregi în care presa franceză elogiază jocul tînărului sportiv la Rolland Garros. Îmi înșiră cîte țări a cunoscut : toate țările socialiste plus Anglia, Franța, R.F.G., Grecia, Norvegia, Elveția și... Egiptul ! (Copii ! Nu știu dacă Pîrcălab a văzut atîtea...).

Atracția pe care o exercită printre cei mai mici rachetiști nu este lipsită și de aportul palmaresului său turistic. Cel mai frecvent „adversar" al său dintre ei e micul Rusen Mihai — pitic al „Progresului" — zis Moleculă. Cine știe ? Poate peste cîțiva ani și Moleculă va vedea piramida lui Keops, pentru că învață cu sîrg la școala voinței și disciplinei maestrului său. De aceea, să nu vă prindă mirarea dacă în timp ce pe „Republicii" Ionescu și Dumitriu zgîlțîie tribunele, alături, pe bazele „Progresului", „Moleculă", și ai lui nădușesc la „scrima" cu rachete.

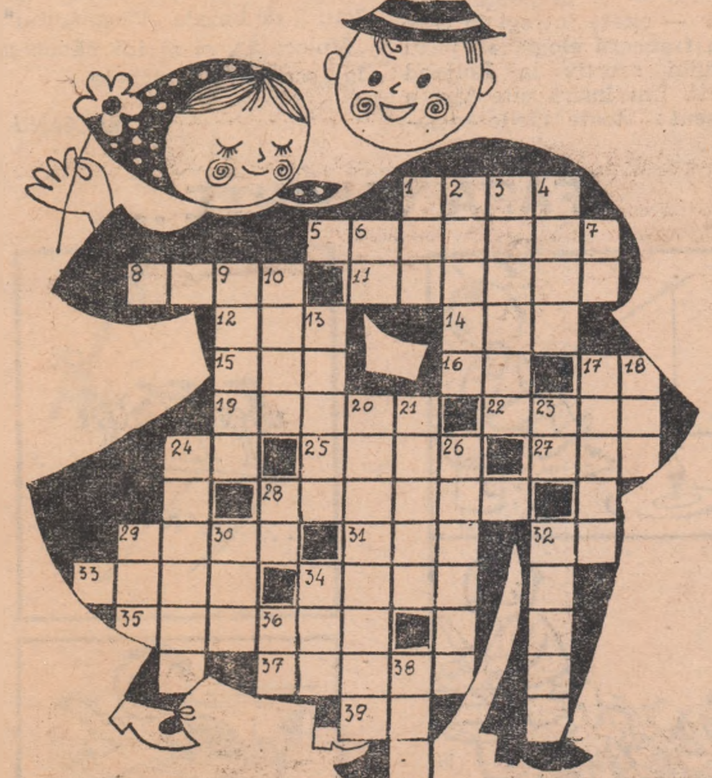
T. RACEANU

FĂRĂ CUVINTE ...

Cîntec, joc și voie bună

ORIZONTAL

1) Loc de plimbare, odihnă și distracție. 5) Are un salut... voios. 8) Rîd, ba, uneori, chiar plîng de fericire. 11) Fluiere scurte din trestie, soc etc. 12) Culoarea nevinovăției. 14) Nici ai tăi, nici ai lui. 15) Comună în raionul Luduș. 16) Acut! 17) Chemare. 19) Erou mitologic ale cărui acorduri din liră îmblînzeau fiarele, urneau din loc arborii, care-l urmau ca să-i asculte cîntecele. 22) Dumneata, dezlegătorule! 24) Țese! 25) Scap din vedere. 27) Nu duce lipsă. 28) Rîs! 29) Scriitor, muzician și folclorist român, plin de umor, autorul minunatei cărți „Povestea vorbei". 31) Cel mai lung fluviu din lume. 32) Cesiu. 33) Glumă, 34) Alaiuri. 35) În bună dispoziție. 37) Unul care nu-i mare! 39) Udrea Radu.

VERTICAL

1) Din „familia" lui Verde sau Roșu împărat. 2) A însufleți. 3) Semne de bună dispoziție. 4) A face lectură. 6) Petunie! 7) Rîde pe margine! 9) Te face să rîzi. 10) Vesel. 13) Personaj comic întreținut la curțile suveranilor și seniorilor feudali, pentru a provoca rîsul prin glume, gesturi etc. 17) Autorul cîntecului „Salut voios de pionier" 18) „Bună ziua!" la romani. 20) Cel mai mare poet român, autorul versurilor. „Căci aceleași mijloace / Se supun cîte există, / Și de mii de ani încoace / Lumea-i veselă și tristă" (Glossa). 21) Rămas cu gura căscată (nu de rîs!) 23) Nota diapazonului. 24) Nu e comic, ci, din contra... 26) Nelipsit umoriștilor. 28) Cel nou este întotdeauna așteptat cu veselie, cîntece și joc. 29) Cel mai mare fluviu al Italiei. 30) Se ia uneori la... purtare! 32) Eroii versurilor: „Nu e chip să-i faci cu buna / Să-și păzească drumul lor! / Rîd și sar într-un picior, / Se-nvîrtesc și țipă-ntr-una / Mai cu zor" („Iarna pe uliță" de G. Coșbuc). 34) Cuvînt... scos cu cleștele. 36) Pom... găunos! 38) Exclamație de veselie.

Mihai PĂTRAȘCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20 : Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii". 40361